

Nionde och tionde buden

Med dessa tvenne sista och närbesläktade bud har Herren Gud till slut angripit och förbjudit själva begärelserna, de onda lustarna i hjärtat, och dessas allra doldaste smygvägar. Här heter det nu: »Du skall icke hava lust», »du skall icke begära!» Helig, helig är Herren, och helig vill han hava människan. Måtte hans Ande få öppna våra sinnen!

Vad nu betydelsen av dessa tvenne bud angår, så kan man i synnerhet av grundtexten i 5 Mos. 5:21 märka den åtskillnaden emellan dem, att i det nionde budet förbjudes det till vilja och uppsåt utvecklade begäret, eller att människan bifaller sitt hjärtas begärelser och söker verkställa dem; då däremot det ord, som på nämnda ställe förekommer i tionde budet, tyckes vara riktat mot själva begärens tillvaro i hjärtat, således emot själva arvsynnen, ty det betyder så mycket som: Du skall se till, att du icke har begär till det, som tillhör din nästa. Herren Gud, som skådar alla människors vägar, som är en »domare över hjärtats tankar och uppsåt, och inför vilken intet skapat är osynligt», denne våra vägars åskådare såg, att även där man icke i egentlig mening vill bryta emot sjunde budet, kan man dock, genom det hysta begäret efter nästans egendom, på ett inför alla människors ögon och lagar rättmätigt salt tillägna sig densamma; jag kan, genom att passa på tillfället, med all laglig rätt göra sådant, som likväl strider emot kärleken, sådant, som jag icke ville att en annan skulle göra emot mig, fastän jag ock icke kunde säga, att han gjorde egentligt orätt.

Se här några exempel: då min nästa genom fattigdom eller tillfälligt nödtvång måste på en viss tid sälja sin egendom, evad han på den tiden kan få vad egendomen är värd eller icke, och jag begagnar tillfället att köpa den för det pris, varför den efter omständigheterna måste lämnas, även fastän jag inser, att den är värd mer; då måste alla människor säga, att jag icke gjort något orätt, ty jag har givit för egendomen mer än någon annan på samma tid, jag har således gjort ett barmärtighetsverk. Men Herren ser mig i ansiktet och säger: Du fromma skalk! Jag förstår den handeln. Älskade du din nästa såsom dig själv, så skulle du betala, vad egendomen är värd, även om ingen annan bjöde hälften. Nu har du på hederligt sätt tillägnat dig en stor del av din nästas egendom, men såsom en tjuv för mig.

Samma synd begår den, som utan sant nödtvång återkräver sina utlånade penningar på en sådan tid, att deras återbärande tvingar låntagaren till ett sådant försäljande, som nu är omtalat. Men vilken människa kan säga, att jag gjort något orätt, då jag endast uppsagt ett lån, endast återfordrat, vad jag ägde? Sådant heter ju inför alla människor ärligt och rättfärdigt handlat. Man vill icke förstå, att genom denna min ärliga handling min nästa likväl berövas en större eller mindre del av sin egendom, då likväl ingen av oss ville, att sådant vederfores honom själv, varav ju tydligen synes, att min rättvisa handling var ett brott emot Guds heliga lag, som säger: Älska din nästa såsom dig själv.

Korteligen, min handling må synas, huru skön den kan, så snart jag ändå förminskar därmed min nästas goda, så står jag för Guds ögon såsom en tjuv och rövare. Jag har blott använt ett hemligare och försåtligare bovstreck, varigenom jag vill ännu på köpet också hava den äran, att jag anses from och ärlig. Men om ock den mänskliga domaren och varje människa måste förklara mig rättfärdig, så skall Herren Gud icke göra det; ty han ser mycket väl det falska hjärtat och det fina skalkstrecket. »Du, Herre, förstår mina tankar fjärran ifrån; du utrannsakar mig och känner mig; du ser alla mina vägar. Om jag ock sade: mörker må betäcka mig, så skulle själva mörkret icke vara mörkt för dig, natten skulle lysa som dagen.» O, måtte likväl var och en besinna sådant, att Herren Gud ser även det allra hemligaste i våra vägar, ser våra doldaste tankar och avsikter!

Emedan Herren Gud hade i sjunde budet förbjudit all egentlig oärlighet, och han här förbjuder att hava lust till nästans hus, så förstå vi, att han här har avseende på dessa finare och hemligare begärets vägar; att han i nionde budet förbjuder viljan och uppsåtet, att, när det kan ske på ett s.k. »hederligt sätt», tillägna sig något av nästans goda, och han således här mer direkt påbjuder, vad annars hela den senare tavlan kräver: »Du skall älska din nästa såsom dig själv.»

Men härmed har Herren ock angripit och förbjudit den last, som alltid är källan till dessa begär och vilken hela världen håller för ett intet, nämligen girigheten, eller att en människa »vill bliva rik». Ty blott om den böjelsen säger aposteln: »De, som vilja bliva rika, falla i frestelse och i snara och i många

dåraktiga och skadliga begärelser, vilka sänka människorna i fördärv och förtappelse. Ty girigheten är en rot till allt ont, till vilken somliga hava lust och därigenom farit vilse från tron och tillfogat sig många kval» (1 Tim, 6:9,10).

Så säger ock Syrak: »Den penningar älskar, han bliver icke utan synd» (kap. 31:5). Men då således redan girigheten, eller begäret att bliva rik, i Guds ord förbjudes och bestraffas, huru mycket mer uppenbar synd måste då det vara, att en människa hyser avund till sin nästa, samt onda lustar och stämplingar efter hans egendom! O, huru förskräckligt långt den människa måste vara kommen ifrån den rätta kärleken, som icke allenast icke söker sin nästas bästa, utan rent av avundas honom hans goda och kan hysa lust att komma åt det! Det är denna grova och vederstyggliga synd, Herren här förbjuder.

Men då förstå vi ock, vad han däremot befäller oss i detta bud, nämligen att vi icke blott skola vara nöjda med vår lott och gärna unna vår nästa hans goda, utan att vi skola ock befrämja vår nästas bästa, och det lika troget och uppriktigt som vårt eget. Därom säger ock aposteln icke allenast så: »Vandeln vare utan girighet, och låten eder nöja med det I haven». »gudaktighet med förnöjsamhet är en stor vinning» (Heb.13:5; 1 Tim. 6:6), utan även sålunda: »Sen icke var och en på sitt eget bästa, utan var och en även på andras» (Fil. 2:4). Se, detta heter att älska sin nästa såsom sig själv: »Sen var och en på andras bästa; älska din nästa såsom dig själv.»

Men skall det väl endast vara ett skönt ord? Skall då, ingen verkligen göra därefter? Och vem skall göra det, om icke jag och du, som ock äro människor? Ty Gud har ju här talat till varje människa. Eller har Herren Gud givit sina bud utan någon mening, utan allvarlig vilja, att vi skola göra därefter? Eller skola vi så gäcka honom, att vi endast prisa hans bud såsom sköna, rätta och heliga, men sedan vända oss därifrån och aldrig börja att göra därefter? »Den tjänare, som har vetat sin herres vilja och icke berett sig, icke heller gjort efter hans vilja, han skall straffas med många slag» (Luk. 12:17).

Men nu, om vi ock, tvärt emot vår onda natur, uti allting tjäna vår nästa och icke förfördela honom på ett öre, så är visst detta en ganska skön rättfärdighet - dock ännu endast inför människor. För Guds ögon stå alla ditt hjärtas onda begärelser, fastän du så tyglar dem, att du icke utövar dem i verk och handling. Du är utvärtes from, men invärtes ogudaktig; from i gärningar, men full av brott i hjärtat, vilket dock skulle vara själva templet och helgedomen för den helige Guden. När du i själva hjärtat har onda tankar, lustar och begärelser, så är detta en styggelse för Guds ögon, vilken han aldrig kan tåla,

Därför har han omsider även förbjudit detta, då han i det tionde budet säger: »Du skall icke hava lust till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxen eller hans åsna, ej heller till något annat, som tillhör din nästa.» Här har nu det gudomliga majestätet slutligen uttalat, vad han egentligen vill och menar i alla sina bud, nämligen att vi skola vara helt rena och heliga, såsom han är helig (3 Mos. 11:45).

Här har det gudomliga majestätet förbjudit den första rörelsen, ja blotta tillvaron av ett syndigt begär i hjärtat. Märk likväl »syndigt» begär. Det kan icke nekas, att det ock finnes oskyldiga begär, nämligen först de rent naturliga, såsom mat, dryck, sömn m. fl., när dessa blott hållas inom måttlighetens gränser (5 Mos. 12:15); för det andra de andliga, såsom längtan och begär efter Gud och allt gott; varom David så ofta talar: »Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar och efter den levande Guden, såsom hjorten trängtar till vattenbäckar» etc.

Men syndiga äro alla de begär, som på något sätt strida emot Guds bud och förordnande, såsom t. ex. dessa begär, vilka Herren här nämner: begär till sin nästas hustru (eller den orena vällustens begär), eller efter hans tjänare (som kan vara egenlystans begär), eller efter hans oxen eller hans åsna (girighetens begär), eller efter »något annat, som tillhör din nästa», d. ä. allt vad Gud icke givit åt dig, utan åt din nästa, evad det är jordiska ägodelar eller ära och utmärkelse eller något annat företräde — till sådant skall du, endast av vördnad för Guds delning och välbehag, icke hava begär. Korteligen, begäret är syndigt, så snart du icke är underdånig Gud och hans välbehag - begäret är då syndigt, om ock föremålet för detsamma är oskyldigt; vi se, då Israels barn i öknen hade »begärelse till det onda» (1 Kor. 10: 6), så var föremålet i sig självt alldeles oskyldigt, nämligen kött, fisk och kryddor (4 Mos. 11: 4, 5); men att de icke böjde sig för Guds vilja och förordning för deras ökenliv, utan nu ville hava

detsamma, som i Egypten, och icke läto säga sig, när Guds vilja förehölls dem, däri låg det onda, varöver Guds vrede så drabbade dem, att det rummet heter »lystnadsgravarna» än i dag, därför att man där begrov det lystna folket (v. 34).

Vi finna härav, att summan och hemligheten av detta bud är denna: vi skola såsom goda barn ingenting begära mer än Gud och hans välbehag. Om Gud vill giva oss mat, dryck, kläder, vänner, ära och anseende, så må vi njuta därav till vårt bästa och tacka Herren, så länge han förunnar oss det; men om Gud behagar taga dessa ting ifrån oss, då skola vi vara lika förnöjda, som då han skänkte oss dem, emedan vi ändå få hava honom och hans välbehag, som skall vara vårt enda nödvändiga; såsom Asaf sjunger: »Herre, när jag har dig, så har jag icke behag till något på jorden; om än min kropp och min själ försmäkta, så är dock Gud mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen» (Ps. 73).

Och härav finna vi, vad ock upplysta lärare anmärkt, att det sista budet sammanlöper med det första alldeles såsom i en ring, så att det egentligen blott fordrar, att Herren Gud får vara hjärtats ende Gud, enda föremålet för vårt begär, vår kärlek, var tröst och trängtan; och detta var ju det gudomliga majestätets mening, då han skapade människan till sitt beläte, nämligen att hon i allting skulle blott se på honom, leva i honom och av honom, såsom sitt ursprung och element. Till Guds avbild och det sanna livet hörde förnämligast det, att människan hade ett hjärta, i vilket Gud bodde, ett hjärta, som icke kunde leva utan honom, som törstade efter och närde sig med honom, liksom barnet närar sig med sin moders mjölk.

Ja, denna törst efter Gud inplantade han så djupt i människan uti skapelsen, att vårt hjärta skulle vara utan lugn, ro och frid, så länge det icke omfattade honom, den levande Guden, och i honom allena hade sin lust och fulla förnöjelse. Ingen jordisk lust eller fröjd, intet silver eller guld, ingen konst eller vetenskap, ingen ära, intet herravälde, ingen värld och ingen himmel med alla sina härar skulle tillfredsställa människohjärtats innersta åstundan eller längtan. Människohjärtat skulle mitt i besittningen av alla dessa ting vara fattigt och eländigt utan honom, den levande Guden, det högsta goda. Allt annat, vad namn det ock måtte hava, skulle människan akta ovärdigt sitt begär. Hela världen, med allt vad hon är och har, skulle icke giva oss så mycket som en droppe av tillfredsställelse för vårt törstande hjärta. Efter det allra största, det allra högsta, efter det oändliga och eviga, efter honom allena, vår Herre och Gud, skulle vi törsta. Han allena ville vara vår vederkvickelse, vår ro och vår uppfyllelse. Detta var Guds vilja, när Han skapade människan till sin avbild. Därför danade han vårt hjärta så, att det är fullt av oändlig trängtan, begär och åstundan. Men hans mening var, att hon själv skulle vara föremålet.

Nu frågas: Har icke den store Guden ännu i dag samma vilja och mening? Sannerligen, det är ännu i dag hans allvarliga vilja. Hans första och sista bud gå i dag ut på detsamma: »Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd.»

Och detta är ju ett övermåttan nådefullt, billigt och saligt bud. Vad kan vara härligare, ärofullare och saligare att leva uti, än Gud själv? Uti honom skall vårt hjärta leva, röra sig och fröjdas, och det icke blott en stund, en dag, en vecka, utan alla stunder, alla dagar, alla veckor, månader och år genom hela livet. Detta är den sanna helighetens liv. Blir du åter blott vissa ögonblick upprymd av någon kärlek till Gud, men andra stunder igen, ja, kanske hela timmar och dagar, har andra föremål för ditt hjärta:, din kärlek, din glädje, din längtan, då är du sannerligen icke rätt helig, då är ditt hjärta avgudiskt, då är du trolös mot ditt livs Gud; likasom den brud eller make icke rätt älskar, vilken väl någon stund håller sig till sin egen make, men sedan hela dagen håller sig till en annan.

Om ock dina andra föremål äro i sig själva goda, ja, heliga, såsom himmelen, så är det dock en falskhet och avvikelse från den rätta kärleken till Gud, när icke han får alla stunder vara huvudföremålet, så att du kan med sanning säga: »Vem har jag i himmelen förutom dig? Och när jag har dig, så har jag icke behag till något på jorden.» Själva heligheten skulle vi älska egentligen för Herrens skull; ty vi skulle älska honom av alla våra krafter, av allt vårt hjärta, av all vår själ och av allt vårt förstånd.

Ack, med detta stora bud är ju likväl icke något skämt, någon lek med ord, utan Herrens eviga allvar. Och vem skall göra därefter, om icke var och en, som frågar efter Gud och religionen? Vartill skall det

tjäna att tänka och tala uti andliga ting, om man icke aktar Guds eget allra största bud? Således, ännu en gång: Vem skall göra därefter, om icke även du, som läser och hör detsamma? Eller, såsom vi förut sagt, skola vi så gäckas med Gud, att vi prisa hans ord, men förgäta dens efterlevnad, eller utvälja vissa ord och bud, men glömma det, som är störst i lagen? Gud uppväcke oss från en sådan försoffning och falskhet!

Om du nu gör tvärt emot detta Guds stora bud, så att, då ditt hjärta borde vara uppfyllt med Gud och hans kärlek, du sitter hela timmar, ja dagar med fåfängliga tankar och begärelser till det, som är ont, kanske med begärelser till din nästas hustru, kanske orena lustar och fantasier, kanske begärelse till din nästas ägodelar, eller begär efter egen ära och berömmelse - o, huru förskräckligt ser det icke då ut i ditt hjärta! Det är ju då ett avgudahus och en rövarkula. Och så kommer du vissa stunder till Gud och hans ord och vill anses from och helig.

Tänk ännu en gång på detta förhållande: när du icke allenast icke älskar din nästa som dig själv och söker hans bästa så troget som ditt eget, utan tvärt om ser med avund på något företräde, som Gud givit honom, antingen i ära eller i egendom, är då ditt hjärta gott och Gud behagligt? Eller när du har begär till din nästas hustru, när du överlämnar dig åt orena föreställningar, begär du icke då äktenskapsbrott i ditt hjärta? När du tänker med hat och oförsonlighet på någon ovän, så att ett ont rykte om honom bränner dig i själen, om du icke får uttala det, är då ditt hjärta gott och Gud behagligt? Ställ dig med hela ditt inre inför den allsmäktige Gudens ögon och känn, att du är en fördömd syndare. Hans eviga allvar och fordran är, att du skall vara helig, såsom han är helig; fullkomlig, såsom han är fullkomlig; ja, att hela ditt väsende, ditt hjärta, dina tankar och begär skola vara uppfyllda av honom, hans kärlek och hans helighet. Detta är summan av Guds första och sista bud och av alla buden tillsammans.

Vi hava nu till någon del sett, vad Herren Gud i sina heliga tio bud av oss äskar — måtte hans Ande själv förklara dem ännu bättre för vars och ens hjärta! — Men en viktig angelägenhet återstår ännu alltid, den nämligen, att vi ock måtte vakna över den store Gudens allvar i sina fordringar och besinna, att de vilja alldeles icke bliva blott förstådda och betraktade, utan i synnerhet ovillkorligt åtlydda och uppfyllda; besinna, att Herren Gud alldeles icke givit oss sina bud såsom goda råd, dem vi kunna hava gott av att följa, utan såsom bestämda föreskrifter och oeftergivliga fordringar, dem vi ovillkorligen måtte till minsta prick fullgöra, om vi vilja vara honom till behag.

Han är en allsmäktig Herre över sina skapade varelser; han har full rätt att fordra av oss allt vad honom täckes. Gud fordrar med rätta av oss, icke blott att vi lyda samvetets röst, använda nådemedlen, vaka över våra hjärtan m. m., utan han har visserligen rätt att fordra allt vad han har fordrat, således även en fullkomlig hjärtats helighet och renhet (3 Mos. 19:2; Matt. 5:48). Och han icke allenast fordrar detta, utan han har även förkunnat oss sin gudomliga vrede och förbannelse över var och en, som icke förbliver vid allt det, som är skrivet i lagens bok, så att han håller det (5 Mos. 27:20; Gal. 3:10). Därtill hör ock den förskräckliga hotelse och det löfte, som Herren bifogade sitt första bud — men som tillhör alla buden, enligt hans eget ord: »dem som älska mig och hålla mina bud)» — och vilken slutförklaring vi ännu, ehuru kort, vilja betrakta.

Betänkom de majestätiska orden: Jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig; men gör nåd intill tusenden, när man älskar mig och håller mina bud. Märk orden: Jag, Herren, din Gud! Vem skola vi höra, om icke honom? Vem skola vi frukta, på vem skola vi lita, om icke på honom? »Jag, Herren, din Gud» — honom skall du en dag möta; inför honom skall du en dag göra räkenskap för, huru du hållit hans bud.

Och vad säger han? Han säger: »Jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud», såsom om en brud, för vilkens hjärta, trohet och renhet han brinner såsom en eld. »Som hemsöker fädernas missgärning på barnen i tredje och fjärde led», nämligen då barnen följa sina fäder i synden (Hes. 18: 20). Och märk, huru Herren betraktar synden: »När man hatar mig», vilket förklaras genom dess motsats: »När man älskar mig och håller mina bud».

Den, som icke älskar Gud och håller hans bud, står för honom såsom en föraktare, en hatare, även om

han icke gör någon ond gärning, såsom ock Kristus sade: »Den som icke är med mig, han är mot mig; och den som icke församlar med mig, han förskingrar». Vi se åter, huru Gud fordrar hela hjärtat och talar icke om några enstaka gärningar, utan så heter det: »Älsken mig — älsken och hållen — älsken och hållen mina bud.» Alldeles så, som Herren Kristus sade: »Om någon älskar mig, skall han hålla mitt ord.» — »Den som icke älskar mig, han håller icke mina ord.» Herren Gud kallar icke detta att hålla hans bud, när någon blott gör gärningen efter lagens bokstav, utan han vill allra först hava hjärtat, hjärtats innerliga kärlek och lust; ty utan denna kärlek äro alla gärningar för Gud intet annat skrymteri.

Och nu, om du icke av sådan verklig kärlek till honom håller alla hans bud, så hotar han dig här med sin eviga och majestätiska vrede; såsom han ock ännu mer uttryckligt förklarar detta i 5 Mos. 27: 26: »Förbannad vare den, som icke håller denna lags ord, så att han gör efter dem.» Måtte var och en i tid besinna detta! Det är många, som likväl vilja vara kristna, vilka i detta stycke hava en falsk bild av Gud och därigenom en löshet och falskhet i hela sin kristendom. Antingen av vanlig säkerhetssömn eller av missförstånd om evangelium hålla de Guds vrede och nit emot synden för ett intet, hålla de Gud nästan såsom liknöjd om sina heliga bud; varför de ock handla därmed efter sitt godtycke, utvälja vissa gärningar och förgäta andra, göra sig själva ett mål för sin fromhet och gudaktighet; och detta mål sätta de så måttligt högt, att de kunna någorlunda fullgöra det, och äro sedan nöjda med sig.

Detta må väl heta att driva gåckeri med Gud; ja, detta heter att icke hava Gud för ögonen, att icke akta Gud, utan hålla honom för ett intet; ty annars skulle man vörda alla hans ord, även dem, som handla om hjärtat, dess tankar, begär och hemligaste avsikter. Sådant utmärker de sant gudfruktiga och är orsaken, varför aldrig de kunna bliva nöjda med sin fromhet, utan äro beständigt straffade, svaga och bekymrade. Märk därför, att Gud är ännu i dag densamme som den dagen, då han med dunder och blixtn gav sin lag, att allt vad han då förbjöd i dessa tio bud, det förbjuder han ännu; det han då hatade, det hatar han ännu; det han då fordrade, det fordrar han i ännu. Allt vad fordom bragte hans vredes domar över syndare, det bringar ännu i dag hans vrede över oss.

Men hör, du behöver icke frukta för hans vrede, om du blott älskar honom och håller hans bud, såsom han här har sagt. Hör, huru nådefullt han talar: »Men jag gör nåd intill tusenden, när man älskar mig och håller mina bud». Blott du beständigt älskar honom och håller hans bud, så skall du icke frukta något ont, utan veta, att den hulde Fadern skall då med evig kärlek, nåd och välsignelse omfatta dig, ja, han skall så älska dig, att denna, nåd och välsignelse skall också övergå på dina barn från släkte till släkte, intill många tusende, nämligen först så att förstå, att om de följa dina spår uti att älska och frukta Gud, så skola de hava all hans kärlek; och för det andra, om de ock icke göra detta, utan bliva ogudaktiga och evigt osaliga, så skall han likväl i detta livet bevisa dem en synnerlig nåd, såsom vi se av många ställen i Skriften, t. ex. 3 Mos. 26:42; 1 Kon. 15:4; 5 Mos. 2:9,14; Ps. 105:8.

»Vad är nu allt detta?» torde någon fråga. »Skall Guds nåd grundas på vår egen rättfärdighet? Vem kan då varda salig? Vem kan hålla alla Guds bud? Vem är den, som alltid törstar endast efter levande Gud? Vem är den, som icke känner någon syndig tanke eller begärelse? Skall då Gud icke förlåta något, fastän man icke kan fullgöra allt?» — Svar: Vi våga icke att upplösa Guds bud och domar. Herren Kristus har förklarat, att den, som upplöser ett av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall kallas minst i himmelriket. Den, som vill våga det, må då göra någon avprutning från Guds bud! Nej, vi måste utsäga sanningen: Gud efterskänker icke en enda prick eller bokstav av sin lag. Den, som icke har hela lagens fullbordan, kan icke täckas honom. »Ack, hör, hör alla ni, det finns ej nåd vid Sinai.» »Alla de, som hålla sig till lagens gärningar, äro under förbannelse; ty det är skrivet: »Förbannad vare var och en, som icke förbliver vid allt det, som är skrivet i lagens bok, så att han håller det» (Gal. 3:10).

Det är ett helt annat förhållande med dem, som hava »dött bort från lagen» (Gal. 2:19) och leva i ett helt annat rike - som »äro icke under lagen, utan under nåden» - de hava hela lagens fullbordan, genom sin lagfullgörare och borgesman - det är ett särskilt förhållande med det folket, som Gud icke tillräknar synd. Men vi tala nu om vad som fordras för dig, som är under lagens villkor och söker själv att bestå inför dess bud; dig förlåtes icke det minsta; Gud efterskänker icke en bokstav eller prick av sina bud. »Honom, som håller sig vid gärningar, tillräknas lönen icke efter nåd, utan efter skyldighet», d. ä. han får endast vad han förtjänt; såsom ock Kristus säger i Matt. 20:9-14.

Annat är det med den, som är död ifrån lagen och »tillhör honom, som är uppstånden ifrån de döda», »tror på honom, som gör den ogudaktige rättfärdig; honom tillräknas hans tro till rättfärdighet» (Rom. 4:4,5). Bela förvillelsen kommer därav, att man icke vet, att det är två vägar till rättfärdighet, två andliga riken på jorden, eller att man icke skiljer mellan de två testamenten (Rom. 10:5,6,8; Heb.12:18—24; Gal. 4:22—31; Heb.10:20).

Undra icke, att de uppfyllas av fröjd och kärlek till Gud och till lagen, som blivit dödade från lagen och nu leva under en evig nåd, ingångna genom en »ny och levande väg, genom förlåten, d. ä. genom hans kött», hans, som är »lagens ände, till rättfärdighet för var och en som tror». Där är anden villig, fastän köttet är svagt. Där älskar man budens rättesnöre, varest man är fri från budens domar. Gud, förhärlika oss din Son, på det att ock din Son må förhärlika dig! Amen.

- C-O Rosenius

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).